

Rade Krstić

Stop(i)nje svetlobe

Vre kri

Branetu Bitencu

Vre kri.
En, dva, tri.
Kri, kri.

Kri vre.
Ko nekdo umre.
In se svet zapre.

In v sinjem svitu,
v sinji svečavi,
duša za človekom gre.

Najtrši oreh tre.

Poljub

Poljub,
rojen nad gladino duše,
plemenito žareč,
ponosno speč

na ustnicah,
ki so ga srca stkala
v nebeških vicah,
je vzcvetel
na krvavo rdečih vrtnicah.

Poljub,
ki je zagnal kolo časa,
najprej, naprej in nato nazaj,
je potisočiril nevidno materijo ljubezni,

pritisnjeno na atom sveta.

Artikli zvoka

V oranžno zelenem spektrogramu
je zvok razdeljen na dve polovici:

Prva je konkavna, druga pa konveksna.
Še preden zvok doseže

najvišjo jakost,
se membrana

upogne
pod težo kinestetične snovi,

da bi vsaj nekaj artiklov
zadostovalo za hiter umik

v simfonijo
kristalov nikdar slišane melodije.

Kdaj, če ne zdaj

Kaj vse ljudje delajo, da sovražijo!
Izginijo skozi vrata in s psovkami zapustijo
prostor, ki nato ostane prazen.

Mutirana živa bitja,
duše, ki imajo nadnaravne sposobnosti,
imajo zdaj prednost.

Kdaj,
če ne zdaj:
spremenijo obliko in vsebino svojih misli,
raztelesijo sovražnikovo prisotnost,
tako da iz vsega nastane

molekula celuloze,
ki s svojim širjenjem
dvigne izstop vodika
na najnižjo možno raven.

Čuvaj vode

Bela materija je snov,
ki se ji reče sneg.

Pada od zgoraj navzdol.
Niti en kristal
ni enak drugemu.

Tu se pojavi paradoks.
Ali čuvaj vode,
torej sneg,
še vedno

gnezdi v oblakih?
Iz neba dobimo
takojšen in zanesljiv
odgovor:
gospodar oblakov
je bozon, božji delec.

Ne bev ne mev

Na krilih dotika
se zibljeta

poljub in ustnica.
Nihče nič ne reče.

Tisti, ki gledajo:
ne bev ne mev.

Roka,
dvignjena kvišku,
kot da se je izpahnila iz ramena,

drhti
od nepričakovanega mraza.
Tudi ti si tu.
Še vedno si vse skupaj
nalagaš na(d) srce.

Profesor procesor

Ne laži!
Ne kradi!
Ne ubijaj!
Ne prešuštvuj!

Profesor Procesor
je naredil najmanj
milijon božjih zapovedi.

Izmislil si je trombocite,
amebe, evgleno, paramecija,
levkocite, bozon, atome,
v vseh možnih in nemožnih galaksijah,
in tako naprej.

Vsa materija je drhtela pred njim,
pred njegovo dokončno,
zadnjo sodbo.

Moja draga je Praga

Proti koncu
se rade zataknejo
niti poezije.

Spreobrnjeno snov
začuti duša.

Kibernetika ne pomaga,
še manj robotika.

Koščki svetlobe
se lomijo v presledkih.

Nenadoma
je moja draga
prečudovita Praga.